
SALALIITTO VALLANKUMOUSTA VASTAAN

Burtsev kirjoitti äskettäin „Obshtsheje Dielo“ lehdessä, että „mitään Kornilovin salaliittoa ei ole ollut“ — „oli ainoastaan sopimus“ Kornilovin sekä Kerenskin hallituksen välillä bolshevikkien ja Neuvostojen hävittämisestä juurineen sotilasdiktatuurin pystyttämisen tarkoituksessa. Katsantokantansa vahvistukseksi Burtsev julkaisee „Obshtsheje Dielon“ 6. numerossa Kornilovin „selityskirjeen“, joka on kokoonpantu useista salaliiton historiaa kuvaavista asiakirjoista. Koko tuon Burtsevin yrityksen lähimpänä tavoitteena on saada aikaan Korniloville suotuista ilmapiiriä ja tehdä mahdottomaksi oikeudenkäynti häntä vastaan.

Kaukana siitä, että me tunnustaisimme Kornilovin ainehistot tyhjentäviksi. Kornilov sitä paitsi suojaa itseään petoksesta syyttämiseltä ja jättää mainitsematta esimerkiksi eräitä salaliittoon sotkeutuneita henkilöitä ja järjestöjä ja ennen kaikkea eräitä Päämajassa olleita lähetystöjen edustajia, joiden osuus todistajain lausuntojen mukaan ei ollut likimainkaan

toisarvoinen. On huomautettava myöskin, että Kornilovin „selityskirje“ on julkaistu Burtsevin käyttämättä toimittamana, ja tämä on jättänyt „kirjeestä“ pois joitain ehkä hyvinkin tärkeitä kohtia. Siitä huolimatta „kirje“ on kuitenkin asiakirjana hyvin arvokas. Ja niin kauan kun tuon asiakirjan vastapainoksi ei ole esitetty yhtä painavia todistajain lausuntoja, me pidämme sitä asiakirjana.

Sen vuoksi katsomme tarpeelliseksi keskustella lukijain kanssa tuosta asiakirjasta.

Keitä he ovat?

Keitä he ovat, nuo Kornilovin neuvonantajat ja innoittajat, kenelle hän ensi kädessä uskoi salaliittohankkeensa?

„Halusin saada mukaan“, sanoo Kornilov, „käsittämään kysymystä maan tilasta ja niistä toimenpiteistä, jotka ovat välttämättömiä maan ja armeijan pelastamiseksi lopulliselta luhistumiselta, M. Rodzjankon sekä ruhtinas G. Lvovin ja P. Miljukoyin, joille lähetettiin sähkösanoma ja pyydettiin saapumaan Päämajaan viimeistään elokuun 29 päivänä“.

Sellaisia ovat pääneuvonantajat itsensä Kornilovin sanojen mukaan.

Mutta siinä ei ole vielä kaikki. Neuvonantajien ja innoittajien lisäksi oli vielä pääapulaisia, joihin Kornilov luotti, joihin hän perusti toiveensa ja joiden kanssa hän aikoi panna täytöntöön salaliittonsa.

Kuulkaa:

„Hahmoiteltiin luonnos „kansan puolustusneuvostosta“, johon kuulusivat Korkein ylipäällikkö puheenjohtajana, Kerenski sijaisministerinä, Savinkov, kenraali Aleksejev, amiraali Koltshak

ja Filonenko. Tämän puolustusneuvoston tuli toteuttaa kollektiivista diktaturia, sillä yksilödiktatuurin pystyttäminen katsottiin epäsuotavaksi. Muiden ministerien paikoille suunniteltiin herrat Tahtamyshev, Tretjakov, Pokrovski, Ignatjev, Aladjin, Plehanov, Lvov ja Zavoiko“.

Sellainen oli se kunnianarvoisten salaliittolaisten porukka, joka innoitti Kornilovia ja jota Kornilov innoitti, joka oli salajuonissa Kornilovin kanssa kansan selän takana ja osoitti Korniloville suosiotaan Moskovan neuvottelukokouksessa. **Miljukov** kansan vapauden puolueen päämiehenä; **Rodzjanko** yhteiskunnallisten toimihenkilöiden neuvoston päämiehenä; **Tretjakov** teollisuudenharjoittajain päämiehenä; **Kerenski** puolustuskantaa ajavien eserrien päämiehenä; **Plehanov** puolustuskantaa ajavien menshevikkien opettajana; **Aladjin** tuntemattoman lontoolaisen toimimiehenä — heissä oli kornilovilaisuuden toivo ja luottamus, vastavallankumouksen sielu ja hermot.

Uskomme, ettei historia unohda heitä ja aikalaiset antavat heille ansioittensa mukaan.

Heidän tarkoitusperänsä

Heidän tarkoitusperänsä ovat „yksinkertaiset ja selvät“: „armeijan taistelukuntoisuuden parantaminen“ ja „selustan tervehdyttäminen“ „Venäjän pelastamiseksi“.

Armeijan taistelukuntoisuuden parantamiseksi „minä kiinnitin huomiota“, sanoo Kornilov,

„siihen, että on viipymättä saatettava jälleen voimaan laki kuolemanrangaistuksesta sotatoimien näyttämöllä“.

Ja selustan tervehdyttämiseksi „minä kiinnitin huomiota“, jatkaa Kornilov,

„siihen, että kuolemanrangaistusta ja vallankumouksellista sota-aikeutta koskeva laki on välttämättä ulotettava sisämaan sotilaspireihin, lähtien siitä ajatuksesta, että mitkään toimenpiteet armeijan taistelukuntoisuuden palauttamiseksi eivät anna toivottua tulosta niin kauan kuin armeija saa selustasta lisäväkeä kurittomien, kouluttamattomien ja propagoitujen sotilaiden joukkioina“.

Mutta siinä ei ole vielä kaikki. Kornilovin mielestä „sodan päämäärien saavuttamiseksi“... tarvitaan välttämättä kolme armeijaa: „juoksuhaata-armeija sekä selustan työläis- ja rautatieläisarmeijat“. Toisin sanoen: „on välttämättä“ ulotettava sotilas-„kuri“ kaikkine seurauksineen niihin tehtäisiin, jotka palvelevat puolustustarkoituksia, sekä rautateihin, s.o. ne „on välttämättä“ militarisoitava.

Siis kuolemantuomio rintamalla, kuolemantuomio selustassa, tehtaiden ja rautateiden militarisointi, maan muuttaminen „sota“-leiriksi ja kaiken kruunaukseksi sotilasdiktatuuri Kornilovin puheenjohtolla, — sellaisia tarkoituseriä salaliittolaisten porukka osoittautuu tavoitelleen.

Nuo tarkoituserät esitettiin erikoisessa „selostuksessa“, joka hankki itselleen maineen jo ennen Moskovan neuvottelukokousta. Ne tavataan Kornilovin sähkösanomissa ja „kirjeessä“ „Kornilovin vaatimuksina“.

Tiesikö Kerenskin hallitus nuo „vaatimukset“?

— Tiesi varmasti.

Oliko Kerenskin hallitus samaa mieltä Kornilovin kanssa?

— Ilmeisesti oli.

„Allekirjoitettuani herrojen Savinkovin ja Filonenkon jo allekirjoittaman yleisen selostuksen armeijan ja selustan tervehdyttämistoimenpiteistä“, sanoo Kornilov, „esitin sen Väliaikaisen hallituksen yksityisneuvottelulle, jossa olivat läsnä herrat Kerenski, Nekrasov ja Tereshtshenko. Selostuksen käsittelyn jälkeen minulle ilmoitettiin, että hallitus suostuu kaikkiin ehdottamiini toimenpiteisiin, mutta niiden toteuttamista koskeva kysymys on kysymys hallituksen toimenpiteiden vauhdista“.

Samaa sanoo Savinkov ilmoittaessaan Korniloville elokuun 24 päivänä, että „Väliaikainen hallitus tyydyttää lähipäivinä teidän vaatimuksenne“.

Tiesikö kansan vapauden puolue Kornilovin tarkoitusperät?

— Tiesi varmasti.

Oliko se samaa mieltä Kornilovin kanssa?

— Ilmeisesti oli. Sillä kansan vapauden puolueen pää-äänenkannattaja, „Retsh“ lehti, ilmoitti avoimesti, että se „hyväksyy täydelleen kenraali Kornilovin ihanteet“.

Meidän puolueemme oli oikeassa väittäessään, että kansan vapauden puolue on porvariston diktatuurin puolue.

Meidän puolueemme oli oikeassa väittäessään, että Kerenskin hallitus on verho tuon diktatuurin salaamiseksi.

Nyt kun kornilovilaiset ovat tointuneet ensimmäisestä iskusta, vallassa olevat salaliittolaiset ovat alkaneet puhua jälleen „armeijan taistelukuntoisuuden parantamisesta“ ja „selustan tervehdyttämisestä“.

Työläisten ja sotilaiden on muistettava, että „armeijan taistelukuntoisuuden parantaminen“ ja „selustan tervehdyttäminen“ merkitsevät kuolemanrangaistusta selustassa ja rintamalla.

Heidän tiensä

Heidän tiensä on yhtä „yksinkertainen ja selvä“ kuin heidän tarkoitusperänsäkin. Se on bolshevismin hävittäminen juurineen, Neuvostojen hajoittaminen, Pietarin eroittaminen erikoiseksi sotilas-kubernööri-alueeksi ja Kronstadtin riisuminen aseista. Sanalla sanoen — vallankumouksen nujertaminen. Sitä varten tarvittiin kolmas ratsuväkiarmeijakunta. Sitä varten tarvittiin villi divisioona.

Keskusteltuaan Kornilovin kanssa Pietarin sotilas-kubernöörialueen rajojen säätämiskysymyksestä Savinkov sanoi hänelle:

„Näin ollen, Lavr Georgijevitsh, Väliaikainen hallitus tyydyttää lähipäivinä teidän vaatimuksenne; mutta samalla hallitus pelkää sitä, että Pietarissa voi puhjeta vakavia selkkauksia. Te tiedätte tietenkin sen, että suunnilleen elokuun 28 tai 29 päivänä odotetaan Pietarissa vakavaa bolshevikkien esiintymistä. Väliaikaisen hallituksen välityksellä toteutettavien vaatimusten julkaiseminen on tietenkin sysäyksenä bolshevikkien esiintymiselle. Vaikka käytettävänä onkin riittävästi sotajoukkoja, niin emme voi luottaa niihin täydellisesti. Semminkin, kun ei vielä tiedetä, miten työväen ja sotilaiden edustajain Neuvosto suhtautuu uuteen lakiin. Sekin saattaa osoittautua olevan hallitusta vastaan, ja silloin me emme voi luottaa sotajoukkoihimme. Sen vuoksi pyydän teitä antamaan määräyksen, että 3. ratsuväkiarmeijakunta tuotaisiin elokuun loppuun mennessä Pietarin lähistölle ja annettaisiin Väliaikaisen hallituksen käytettäväksi. Siinä tapauksessa, että bolshevikkien ohella esiintyvät myöskin työväen ja sotilaiden edustajain Neuvoston jäsenet, meidän on toimittava myöskin heitä vastaan“.

Tämän yhteydessä Savinkov sanoi, että toimenpiteiden on oltava mitä päättäväisimpiä ja armottomimpia. Kenraali Kornilov vastasi siihen, että hän „ei ymmärräkään muunlaisia toimenpiteitä. Jos ker-

ran alkaa bolshevikkien sekä työväen ja sotilaiden edustajain Neuvoston esiintyminen, niin se tukahdutetaan kaikella tarmolla“.

Näiden toimenpiteiden suoranaista toteuttamista varten Kornilov antoi kolmannen ratsuväkiarmeijakunnan ja villin divisioonan päällikölle kenraali Krymoville „kaksi tehtävää“:

„1) Siinä tapauksessa, että minulta (Kornilovilta) tai itse paikalla saadaan tieto bolshevikkien esiintymisen alkamisesta, on armeijakunnan lähettävä viipymättä Pietariin, miehitettävä kaupunki, riisuttava aseista ne Pietarin varuskunnan joukko-osastot, jotka ovat yhtyneet bolshevikkien liikkeeseen, riisuttava aseista Pietarin väestö ja hajoitettava Neuvostot.

2) Tämän tehtävän täyttämisen päätyttyä kenraali Krymovin oli lähetettävä yksi prikaati tykistöineen Oranienbaumiin ja sinne saavuttua vaadittava Kronstadtin varuskuntaa riisumaan linnoituksen aseista ja siirtymään mantereelle.

Pääministerin suostumus Kronstadtin linnoituksen aseistariisumiseen ja sen varuskunnan poissiirtämiseen saatiin elokuun 8 päivänä, ja Merivoimain yleisesikunnan selostus siitä sekä pääministerin lausunto esitettiin Korkeimman ylipäällikön esikunnan päällikölle amiraali Maksimovin kirjeen yhteydessä“.

Sellainen on salaliittolaisporukan tie vallankumousta ja sen saavutuksia vastaan.

Kerenskin hallitus ei ainoastaan ollut täydellisesti tietoinen tuosta helvetillisestä suunnitelmasta, vaan vieläpä osallistui itsekin sen laatimiseen ja aikoi yhdessä Kornilovin kanssa panna sen täytäntöön.

Savinkov, joka vielä silloin hoiti sotaministeriötä, ilmoittaa avoimesti siitä, eikä tuota hänen lausuntoaan, jonka kaikki tuntevat, ole vielä kukaan kumonnut.

Tässä se on:

„Historiallisen täsmällisyyden palauttamiseksi pidän velvollisuutenani ilmoittaa, että pääministerin toimeksiannosta minä

pyysin teiltä (Kornilovilta) ratsuväkiarmeijakuntaa sotatilan toimeenpanemisen turvaamiseksi Pietarissa ja kaikenlaisten Väliaikaista hallitusta vastaan suunnattujen kapinoimisyritysten tukahduttamiseksi, tulivatpa ne miltä taholta hyvänsä..“

On kai selvää.

Tiesikö kadettien puolue Kornilovin suunnitelmasta?

— Tiesi varmasti.

Sillä tuon puolueen pää-äänenkannattaja, sanomalehti „Retsh“, levitti Kornilovin kapinan edellä voimaperäisesti provokatoorisia huhuja „bolshevikkien kapinasta“ raivaten siten tietä Kornilovin murtautumiselle Pietariin ja Kronstadtiin.

Sillä, kuten Kornilovin „kirjeestä“ näkyy, kadettien puolueen edustaja, herra Maklakov, osallistui „henkilökohtaisesti“ kaikkiin Savinkovin ja Kornilovin neuvotteluihin Pietariin murtautumisen suunnitelmista. Sikäli kuin tiedämme, Maklakov ei ollut silloin missään virallisessa toimessa Väliaikaisessa hallituksessa tai sen yhteydessä,—missä muussa ominaisuudessa hän saattoi osallistua noihin neuvotteluihin, ellei oman puolueensa edustajana?

Sellaisia ovat tosiasiat.

Meidän puolueemme oli oikeassa väittäessään, että Kerenskin hallitus on porvarillisen vastavallankumouksen hallitus, joka nojaa kornilovilaisuuteen ja eroaa viimeainitusta ainoastaan siinä, että se on jossain määrin „epäröivä“.

Meidän puolueemme oli oikeassa väittäessään, että vastavallankumouksen aatteelliset ja poliittiset langat yhtyvät kadettipuolueen Keskuskomiteassa.

Kun Pietarin ja Mohilevin salaliittolaisten vastavallankumouksellinen suunnitelma ei onnistunutkaan,

niin siitä ei pidä syyttää Kerenskiä ja Kornilovia eikä Maklakovia ja Savinkovia, vaan niitä samaisia Neuvostoja, jotka he aikoivat „hajoittaa“, mutta joita vastaan he osoittautuivat kykenemättömiksi pitämään puoliaan.

Nyt kun kornilovilaiset ovat tointuneet ja päässeet sovittelijain avulla pujahtamaan valtaan, nousee kysymys taistelusta Neuvostoja vastaan uudelleen päiväjärjestykseen. Työläisten ja sotilaiden on muistettava, että elleivät he tue Neuvostoja niiden taistelussa kornilovilaisten hallitusta vastaan, niin heitä uhkaa vaara joutua sotilasdiktatuurin rautakoron alle.

Imperialistisen porvariston diktatuuri

Mitä on „kollektiivinen diktatuuri“, jonka pystyttämistä sopivat keskenään vallankumousta vastaan toimivat salaliittolaiset Kornilov ja Miljukov, Aladjin ja Filonenko, Kerenski ja ruhtinas Lvov, Rodzjanko ja Savinkov? Minkälaisiin valtiollisiin muotoihin he tahtoivat pukea tuon diktatuurin?

Mitä poliittisia laitoksia he pitivät välttämättöminä „kollektiivisen diktatuurin“ pystyttämiseksi ja järjestämiseksi?

Antakaamme asiakirjojen puhua.

„Kenraali Kornilov kysyi Filonenkolta, eikö hän ole sitä mieltä, että ainoa ulospääsy muodostuneesta vaikeasta tilanteesta voi olla vain sotilasdiktatuurin julistaminen.

Filonenko vastasi, että ajatellessaan diktaattoria realisesti hän voi nykyisessä tilanteessa kuvitella diktaattoriksi vain kenraali Kornilovin. Yksilödictatuuria vastaan Filonenko esitti tällaisen väitteen: kenraali Kornilov ei itse tunne riittävästi poliittista tilannetta ja sen vuoksi hänen diktatuurinsa aikana

pääsisi valtaan se, mitä on tapana sanoa suosikkikunnaksi. Demokraattisten ja tasavaltalaisten piirien on vastustettava sitä ja siis yksilödiktatuuria.

Keuraali Kornilov. Mitä sitten on tehtävä, kun hallitus ei ryhdy mihinkään toimenpiteisiin?

Filonenko. Ulospääsy voidaan löytää direktorion muodostamisesta. Hallituksen jäsenistöstä on muodostettava pieni sotahallitus, johon on tultava erittäin lujatahtoisia miehiä, ja tällöin tuohon hallitukseen, joka voidaan nimittää „kansan puolustusneuvostoksi“ tai joksikin muuksi — kysymys ei ole nimestä, — on välttämättä tultava Kerenskin, kenraali Kornilovin ja Savinkovin. Tämän suppean hallituksen on asetettava ensimmäiseksi tehtäväkseen maan puolustus. Tällaisessa muodossa on hallituksen hyväksyttävä direktorion luonnos.

Kornilov. Olette oikeassa. Tarvitaan direktorio ja mahdollisimman pian...“ („Novoje Vremja“).

Ja edelleen:

„Hahmoiteltiin luonnos „kansan puolustusneuvostosta“, johon kuuluisivat Korkein ylipäällikkö puheenjohtajana, A. F. Kerenski sijaisministerinä, herra Savinkov, kenraali Aleksejev, amiraali Koltshak ja herra Filonenko.

Tämän puolustusneuvoston tuli toteuttaa kollektiivista diktatuuria, sillä yksilödiktatuurin pystyttäminen katsottiin epäsuotavaksi“ („Obshtsheje Dielo“).

Siis direktorio oli se valtiollinen muoto, johon Kornilovin ja Kerenskin „kollektiivinen diktatuuri“ oli puettava.

Nyt on jokaiselle selvää, että muodostaessaan Kornilovin epäonnistuneen „kapinan“ jälkeen direktorion Kerenski pani toimeen toisin keinoin samaista Kornilovin diktatuuria.

Nyt on jokaiselle selvää, että kannattaessaan tunnetussa yöllisessä istunnossa Kerenskin direktoriota ikälöppu Toimeenpaneva keskuskomitea äänesti ken-

raali Kornilovin vastavallankumouksellisen suunnitelman puolesta.

Nyt on jokaiselle selvää, että puolustaessaan suu vaahdossa Kerenskin direktoriota „Dielo Narodan“ älypatit huomaamattaan kavalsivat vallankumouksen julkisten ja salaisten kornilovilaisten iloksi.

Meidän puolueemme oli oikeassa väittäessään, että direktorio on vastavallankumouksen diktatuurin naamioitu muoto.

Mutta yksistään direktoriolla „ei pitkälle päästä“. Vastavallankumouksen mestarit eivät voineet olla ymmärtämättä sitä, että yksistään vain direktorion avulla, ilman minkäänlaista „demokraattista“ verhoa ei voida „hallita“ maata, joka on maistanut demokratismien hedelmää. „Kollektiivinen diktatuuri“ direktorion muodossa — sopii kyllä! Mutta minkä vuoksi se pitäisi paljastaa? Eikö ole parempi verhota sitä jonkunlaisella „esiparlamentilla“? Elelköön ja jaaritelkoon „demokraattinen esiparlamentti“, —kunhan vain valtiokoneisto olisi direktorion käsissä! Tunnettua on, että Kornilovin kirjuri herra Zavoiko, tuntemattoman lontoolaisen toiminimen asiamies herra Aladjin ja Miljukovin ystävä „itse“ Kornilov esittivät ensimmäisinä luonnoksen „esiparlamentista“ direktorion tukena ja verhona, direktorion, joka „on vastuussa“ (leikki pois!) tälle „esiparlamentille“.

Antakaamme asiakirjan puhua.

„Vaatiessaan direktorion muodostamista kenraali Kornilov ja hänen seuralaisensa eivät kuvitelleet sitä maalle edesvastuunalaisuuden ulkopuolella olevana.

M. M. Filonenko on eräs niitä, jotka kaikkein vakaumuksellissimmin kannattavat Aladjinin esittämää luonnosta edustukselli-

sesta elimestä, jolle hallituksen on oltava ehdottomasti vastuussa Perustavan kokouksen kokoontumiseen asti.

Aladjinin ajatuksen mukaan tähän edustukselliseen elimeen piti tulla IV Valtakunnanduuma (ilman oikeistosivustaa ja ilman sen kaikkia toimeettomia jäseniä), kolmen edellisen duuman vasemmistoaineokset, työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean edustajisto (rajoittamatta puolueiden edustusta) ja 10—20 sellaista huomattuinta vallankumouksellista toimihenkilöä kuin Breshko-Breshkovskaja, Kropotkin, Figner y.m., jotka edustuksellinen elin itse kooptatoi kokoonpanoonsa. Näinollen „esiparlamentin“ ajatus syntyi ensimmäisenä A. F. Aladjinilla („Novoje Vremja“).

Siis „esiparlamentti“ on se „edustuksellinen elin“, jonka tuli olla „demokraattisena“ tukena Kornilovin ja Kerenskin „kollektiiviselle diktatuurille“.

„Esiparlamentti“ elimenä, jolle hallitus „on vastuussa“ Perustavan kokouksen „kokoontumiseen asti“, „esiparlamentti“, joka korvaa Perustavaa kokousta sen kokoontumiseen asti; „esiparlamentti“, joka korvaa Perustavan kokouksen, jos sen koollekutsumista lykätään; „esiparlamentti“, joka antaa „juridisen perusteen“ (riemuitkaa, juristit!) Perustavan kokouksen koollekutsumisen lykkäämiselle; „esiparlamentti“ Perustavan kokouksen tyhjäksi tekemisen keinona,— sellainen on vallankumousta vastaan taistelevien salaliittolaisten vastavallankumouksellisen „demokratismiin“ koko merkitys.

Nyt on jokaiselle selvää, että „antaessaan hyväksymisensä“ kahden päivän kuluttua koollekutsuttavalle Kornilovin „esiparlamentille“ Kerenski panee vain toisin keinoin täytäntöön vallankumousta vastaan taistelevien salaliittolaisten saman vastavallankumouksellisen suunnitelman.

Nyt on jokaiselle selvää, että järjestäessään „esiparlamenttia“ ja tehdessään sitä varten useita väärennyksiä Avksentjevit ja Danit toimivat julkisten ja salaisten kornilovilaisten hyväksi, vallankumousta ja sen saavutuksia vastaan.

Nyt on jokaiselle selvää, että huutaessaan Perustavasta kokouksesta ja lujittaessaan samaan aikaan Kornilovin „esiparlamenttia“ „Dielo Narodan“ älypatit pyrkivät toiminnallaan tekemään tyhjäksi Perustavan kokouksen koollekutsumisen.

Kornilovin oppilaiksi—vain niiksi osoittautuivat pystyvän „vastuunalaiset“ jaarittelijat Tseretelit ja Tshernovit, Avksentjevit ja Danit „Demokraattisessa neuvottelukokouksessa“.

* * *

Ensimmäinen johtopäätös

Edellä käsitellyistä asiakirjoista näkyy, että „Kornilovin jutussa“ me emme ole tekemisissä Väli aikaista hallitusta vastaan tähdätyn „kapinan“ kanssa emmekä kunnianhimoisen kenraalin pelkän „seikkailun“ kanssa, vaan suoranaisen salaliiton kanssa vallankumousta vastaan, järjestyneen ja tarkasti harkitun salaliiton kanssa.

Salaliiton järjestäjiä ja innoittajia ovat: kenraalikunnan vastavallankumouksellinen osa, kadettipuolueen edustajat, Moskovan „yhteiskunnallisten toimihenkilöiden“ edustajat, asiasta parhaiten „perillä olevat“ Väli aikaisen hallituksen jäsenet sekä — eivät viimeisinä merkitykseltään! — eräiden lähetystöjen eräät edustajat (heistä vaietaan Kornilovin „kirjeessä“).

Toisin sanoen kaikki ne, jotka Moskovan neuvottelukokouksessa „riemuiten“ tervehtivät Kornilovia „Venäjän tunnustettuna johtajana“.

„Kornilovin salaliitto“ on imperialistisen porvariston salaliitto Venäjän vallankumouksellisia luokkia vastaan, proletariaattia ja talonpoikaistoa vastaan.

Salaliiton tarkoituksena on: vallankumouksen nujertaminen ja imperialistisen porvariston diktatuurin pystyttäminen.

Salaliittolaisten välillä oli erimielisyyksiä, mutta erimielisyydet olivat pieniä, määrällisiä. Ne ilmenivät „hallituksen toimenpiteiden vauhdissa“: Kerenski halusi toimia varovaisesti ja vilkuillen, mutta Kornilov „paineli suoraan“. Mutta perusasiassa he kaikki olivat samaa mieltä: imperialistisen porvariston diktatuurin pystyttäminen direktorion „kollektiivisen diktatuurin“ muodossa, jota maallikkojen pettämiseksi verhotaan „demokraattisella“ esiparlamentilla.

Mikä on imperialistisen porvariston diktatuurin luonteenomainen piirre?

Ennen kaikkea se, että sellainen diktatuuri on sotaisan ja riistävän vähemmistön herruutta työtätekevän ja rauhaa janoavan enemmistön yli. Lukekaa Kornilovin „kirje“ ja tarkastelkaa „neuvotteluja“ hallituksen jäsenten kanssa: siellä puhutaan toimenpiteistä vallankumouksen tukahduttamiseksi, puhutaan porvarillisen järjestelmän lujittamisteistä ja imperialistisen sodan jatkamisteistä, mutta siinä ei ole sanaakaan maata vaativista talonpojista, leipää vaativista työläisistä eikä rauhaa janoavien kansalaisten enemmistöä. Enemminkin, koko „kirje“ on rakennettu

sille edellytykselle, että joukkoja on pidettävä rautapihdeissä ja hallitusohjasten on oltava pienen diktaattoriryhmän käsissä.

Toiseksi se, että imperialistisen porvariston diktaattori on kulissientakaista, salaista, verhottua diktaatturia, jonka tarkoituksena on joukkojen pettäminen. Tutustukaa „kirjeeseen“, ja te ymmärrätte, miten innokkaasti herrat salaliittolaiset pyrkivät salaamaan likaiset suunnitelmansa ja kulissientakaiset salajuonensa, eikä vain joukoilta, vaan myöskin virkaveljiltään ja puolue-„ystäviltään“. „Demokraattisen“ esiparlamentin suunnitelma kyhättiin joukkojen pettämiseksi, sillä mistä demokratismista voi olla puhe kuolemanrangaistuksen ollessa voimassa selustassa ja rintamalla? „Venäjän tasavalta“ säilytettiin joukkojen pettämiseksi, sillä mistä tasavallasta voi olla puhe viiden diktaattorin pikku ryhmän kaikkivallan aikana!

Lopuksi se, että imperialistisen porvariston diktaattori on diktatuuria, joka nojaa väkivaltaan joukkoja kohtaan. Mitään muuta „varmaa“ tukea kuin joukkoihin kohdistuva järjestelmällinen väkivalta ei tuollaisella diktatuurilla ole eikä voi olla. Kuolemanrangaistus selustassa ja rintamalla, tehtaiden ja rautateiden militarisointi sekä ampumiset — sellainen on tuon diktatuurin asevarasto. Väkivallalla pönkitettävä „demokraattinen“ petos; „demokraattisella“ petoksella verhottava väkivalta — sellainen on imperialistisen porvariston diktatuurin a ja o.

Salaliittolaiset halusivat pystyttää Venäjällä juuri tuollaisen diktatuurin.

* * *

Toinen johtopäätös

Kaukana siitä, että pitäisimme salaliiton syynä yksityisten sankarien paha tahtoa. Samoin olemme kaukana siitä, että selittäisimme salaliiton sen alkuunpanijain vallanhimosta johtuneeksi. Vastavallankumouksellisen salaliiton syyt piilevät syvemmällä. Niitä on etsittävä imperialistisen sodan tilanteesta. Niitä on etsittävä tämän sodan vaatimuksista. Väliaikaisen hallituksen kesäkuussa omaksuma hyökkäyspolitiikka rintamalla — siitä on etsittävä sitä perustaa, joka valmisteli vastavallankumouksellisten salaliiton. Kaikkiällä, kaikissa sotivissa valtioissa, hyökkäyspolitiikka imperialistisen sodan ilmapiirissä on aiheuttanut välttämättömyyden lakkauttaa vapaudet, saattaa voimaan sotatilan ja pystyttää „rautaisen kurin“, sillä mahdollisimman suurten vapauksien vallitessa on mahdotonta rankaisematta ajaa joukkoja maailman rosvojen toimeenpanemaan teurastukseen. Venäjä ei voinut olla poikkeus siinä suhteessa.

Kotimaisten ja liittolaismaiden imperialististen koplein painostuksesta julistetaan kesäkuussa hyökkäys rintamalla. Sotilaat kieltäytyvät vaieten lähtemästä hyökkäykseen. Alkaa rykmenttien hajoitus. Tuo toimenpide osoittautuu tehottomaksi. Armeija katsotaan sen vuoksi „taistelukyvyttömäksi“. Armeijan „taistelukuntoisuuden kohottamiseksi“ Kornilov (eikä yksistään Kornilov!) vaatii lakia kuolemanrangaistuksesta rintamalla ja kieltämään ennakolta sotilaiden kokoukset. Sotilaat ja työläiset selustassa esittävät sen johdosta vastalauseensa kannustaen sotilaiden kiihtymystä

rintamalla. Vastaukseksi siihen rintamakenraalit vaativat porvariston tukemina kuolemanrangaistuksen ulottamista selustaan sekä tehtaiden ja rautateiden militarisointia. Diktatuurin ja salaliittojen suunnitelma on vain noiden toimenpiteiden loogillista kehittämistä. Sellainen on „rautaisen kurin palauttamisen“ ja vastavallankumouksen kehittämisen lyhyt historia, joka on niin havainnollisesti esitetty Kornilovin „kirjeessä“. Synnyttyään hyökkäyksen vaatimusten pohjalla imperialistisen sodan oloissa vastavallankumous tuli rintamalta. Salaliiton tarkoituksena oli järjestää ja muovaila jo olevaa vastavallankumousta ulottaen sen koko Venäjälle.

Tsaarin Duuman kesäkuun 3 päivän puhvelit tiesivät, mitä tekivät, kun vaativat jo kesäkuun alussa „viipymätöntä“ hyökkäystä kiinteässä yhteydessä liittolaisten kanssa. He, nuo vastavallankumouksen kokeneet tekijämiehet, tiesivät, että hyökkäyspolitiikan kiertämättömänä seurauksena on vastavallankumous.

Meidän puolueemme oli oikeassa varoittaessaan silloin Neuvostojen edustajakokouksessa antamassaan lausunnossa, että hyökkäys rintamalla uhkaa vallankumousta kuolemanvaaralla.

Puolustuskantaisuuden johtajat, jotka hylkäsivät puolueemme lausunnon, todistivat jälleen poliittisen kypsymättömyytensä ja aatteellisen riippuvaisuutensa imperialistisesta porvaristosta.

Mutta mitä tästä seuraa?

Tästä seuraa vain yksi johtopäätös. Kysymyksessä oleva salaliitto on imperialistisen sodan ja hyökkäyspolitiikan vaatimuksista syntyneen vastavallankumouksen jatkoa. Niin kauan kun tuo sota ja tuol-

lainen politiikka ovat olemassa, on olemassa myöskin vastavallankumouksellisten salaliittojen vaara. Jotta vallankumous saataisiin suojatuksi tuolta vaaralta, on lopetettava imperialistinen sota, on hävitettävä hyökkäyspolitiikan mahdollisuus, on saatava aikaan demokraattinen rauha.

* * *

Kolmas johtopäätös

Kornilov ja hänen „kumppaninsa“ on vangittu. Hallituksen järjestämä tutkimusvaliokunta hoitaa juttua „kiireellisessä järjestyksessä“. Väliaikainen hallitus esiintyy ylituomarina. Korniloville ja hänen „kumppaneilleen“ on annettu „kapinallisten“ osa. „Retshin“ ja „Novoje Vremjan“ väelle on annettu Kornilovin puolustajan osa. „Oikeusjuttu on oleva mielenkiintoinen“, sanovat uutisten harrastajat. „Oikeudenkäynti antaa paljon tärkeitä paljastuksia“, huomauttaa „Dielo Naroda“ syvämietteisesti.

Kapina ketä vastaan? Vallankumousta vastaan tietenkin! Mikä sitten on se vallankumous? Väliaikainen hallitus tietenkin, sillä kapina nostettiin Väliaikaista hallitusta vastaan. Kenestä sitten tuo samainen vallankumous on kokoonpantu? „Ainaisesta“ Kerenskistä, kadettipuolueen edustajista, Moskovan „yhteiskunnallisten toimihenkilöiden“ edustajista ja eräästä armollisesta herrasta, joka on noiden gentlemannien selän takana. Ensimmäinen ääni: „Mutta sieltä puuttuu Kornilov?“ Toinen ääni: „Mitä tekemistä tässä on Kornilovilla, hänen on käsketty istua syytettyjen penkillä“...

Laskekaamme kuitenkin esirippu. Kornilov järjesti todellakin salaliiton vallankumousta vastaan. Mutta hän ei ollut yksin. Hänellä oli innoittajia Miljukovin ja Rodzjankon persoonassa, Lvovin ja Maklakovin persoonassa, Filonenkon ja Nabokovin persoonassa. Hänellä oli avustajia Kerenskin ja Savinkovin persoonassa, Aleksejevin ja Kaledinin persoonassa. Onko se satua, että nuo ja muut heidän kaltaisensa gentlemanit kuljeksivat nykyään kaikessa rauhassa vapaina, eivätkä ainoastaan kuljeksi vapaina, vaan vieläpä „hallitsevat“ maatakin „itsensä“ Kornilovin perustuslain mukaan? Kornilovilla oli vihdoin Venäjän sekä Englannin ja Ranskan imperialistisen porvariston kannatus, porvariston, jonka etujen nimessä kaikki nuo Kornilovin avustajat nyt „hallitsevat“ maata. Eikö ole selvää, että oikeudenkäynti yksistään Kornilovia vastaan on viheliäistä ja naurettavaa ilveilyä? Toisaalta, kuinka saadaan vedetyksi oikeuteen imperialistinen porvaristo, tuo vallankumousta vastaan tähdätyn salaliiton pääsyyllinen? Ratkaiskaapa se, oikeusministeriön nerokkaat näpertelijät!

Ilmeistä on, että kysymys ei ole ilveilyoikeudesta. Kysymys on siitä, että Kornilovin kapinan jälkeen, huomiotaherättävien vangitsemisten ja „ankarien“ tutkimusten jälkeen valta on jälleen „joutunut“ kokonaan ja täydellisesti kornilovilaisten käsiin. Sitä, minkä Kornilov pyrki saamaan aikaan asevoimalla, toteuttavat vallassa olevat kornilovilaiset vähitellen, mutta järkähtämättä, vaikkakin toisin keinoin. Vieläpä on otettu käytäntöön Kornilovin „esiparlamenttikin“.

Kysymys on siitä, että vallankumousta vastaan tähdätyn salaliiton onnellisen „likvidoimisen“ jälkeen

me „jouduimme“ jälleen salaliittolaisten esikunnan valtaan, saman Kerenskin ja Tereshtshenkon, samojen kadetti puolueen ja „yhteiskunnallisten toimihenkilöiden“ edustajain, samojen armollisten herrain ja heidän kaltaistensa kenraalien valtaan. Ei ole Kornilovia, mutta missä suhteessa Kornilovia huonompi on sir Aleksejev, jota ilman ei mene ainoakaan tärkeä valtiollinen teko ja joka kuulemma aikoo edustaa Sovintokonferenssissa Venäjää tai Englantia,— vaikeaa on sanoa, kumpaa.

Kysymys on siitä, että tuota salaliittolaisten „hallitusta“ ei enää voida sietää.

Kysymys on siitä, että tuohon salaliittolaisten „hallitukseen“ ei voida luottaa saattamatta vallankumousta uusien salaliittojen aiheuttamaan kuolemanvaaraan.

Niin, vallankumousta vastaan taistelevat salaliittolaiset on vedettävä oikeuteen. Mutta ei ilveily- eikä valeoikeuteen, vaan todelliseen kansanoikeuteen. Tämä oikeudenkäynti sisältyy siihen, että riistetään valta imperialistiselta porvaristolta, jonka etujen nimessä nykyinen salaliittolaisten „hallitus“ toimii. Tämä oikeus sisältyy siihen, että toimitetaan hallitusvallan perinpohjainen puhdistus kornilovilaisista aineksista alhaalta ylös asti.

Edellä me sanoimme, että lopettamatta imperialistista sotaa ja saamatta aikaan demokraattista rauhaa on mahdotonta suojata vallankumousta vastavallankumouksen salaliittoilta. Mutta niin kauan kun vallassa on nykyinen „hallitus“, ei voida haaveillakaan demokraattisesta rauhasta. Sellaisen rauhan saavuttamiseksi on tuo valta „poistettava“ ja „asetettava“ uusi.

Sitä varten on valta annettava uusien, vallankumouksellisten luokkien käsiin, proletariaatin ja vallankumouksellisen talonpoikaiston käsiin. Sitä varten on valta keskitettävä vallankumouksellisiin joukkojärjestöihin, työväen, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostoihin.

Nämä luokat ja nämä järjestöt, ja vain ne, pelastivat vallankumouksen Kornilovin salaliitolta. Ne turvaavat myös vallankumouksen voiton.

Siihen tulee sisällyttämään oikeudenkäynti-imperialistista porvaristoa ja sen asiamiehiä — salaliitollaisia — vastaan.

* * *

Kaksi kysymystä

Ensimmäinen kysymys. Muutama viikko sitten, kun hallitusvallan (ei Kornilovin, vaan hallitusvallan!) salaliitosta vallankumousta vastaan alkoi ensi kerran ilmaantua skandaalimaisia paljastuksia lehdistöön, bolshevikkien ryhmä teki Toimeenpaneavassa keskustelussa välikysymyksen, joka oli osoitettu „Kornilovin sankaritarun“ kauden Väliaikaisen hallituksen entisille jäsenille Avksentjevillä ja Skobelevillä. Välikysymys koski niitä todistuslausuntoja, joita Avksentjevin ja Skobelevin piti rehellisyydestä ja velvollisuudentunnosta demokratiaa kohtaan antaa Väliaikaista hallitusta vastaan kohdistuneita paljastuksia koskevista kysymyksistä. Toimeenpaneavan keskustelun Byroo hyväksyi samana päivänä ryhmämme välikysymyksen, ja niinollen siitä tuli „koko vallankumouksel-

lisen demokratian“ välikysymys. Siitä on kulunut kuukausi, paljastuksia putoilee toinen toisensa jälkeen ja toinen toistaan skandaalimaisempia, mutta Avksentjev ja Skobelev pysyvät tuppisuina, ikäänkuin asia ei heitä koskisi. Eiköhän lukijakin ole sitä mieltä, että noiden „vastuunalaisten“ kansalaisten on aika muistaa vaatimattoman säädyllisyyden alkeellisimmat säännöt ja vastata vihdoinkin „koko vallankumouksellisen demokratian“ heille tekemään välikysymykseen?

Toinen kysymys. Kerenskin hallitusta koskevien uusien paljastuksien tulviessa „Dielo Naroda“ kehoitti lukijoita „sietämään“ tuota hallitusta ja „odottamaan“ Perustavaan kokoukseen asti. On tietenkin huvittavaa kuulla nyt puheita „sietämisestä“ sellaisten ihmisten suusta, jotka omin käsin muodostivat tuon hallituksen „maan pelastamiseksi“. Olivatko ne tosiaankin perustaneet hallituksen vain „sietääkseen“ sitä karvain mielin „lyhyen ajan“?. Mutta mitä merkitsee Kerenskin hallituksen „sietäminen“? Se merkitsee monimiljoonaisen kansan kohtalon antamista vallankumousta vastaan taistelevien salaliittolaisten käsiin. Se merkitsee sodan ja rauhan kohtalon antamista imperialistisen porvariston asiamiesten käsiin. Se merkitsee Perustavan kokouksen kohtalon antamista uutterien vastavallankumouksellisten käsiin. Miten on nimitettävä „sosialistista“ puoluetta, joka on sitonut poliittisen kohtalonsa vallankumousta vastaan taistelevien salaliittolaisten „hallituksen“ kohtaloon? Puhutaan eserräpuolueen johtajien „naiiviudesta“. Puhutaan „Dielo Narodan“ „likinäköisyydestä“. Eserrien „vas-

tuunalaiset“ johtajat eivät epäilemättä pode noiden „hyveiden“ puutetta... Mutta... eivätköhän lukijat ole sitä mieltä, että naiivius politiikassa on rikos, joka lähentelee petosta?

„Rabotshi Pulj“ № 27, 28 ja 30;

lokakuun 4, 5 ja 7 pnrä 1917

Allekirjoitus: K. S t a l i n